

Bakgrunnsinformasjon byggeprosjekt

Et tilbygg på Katarinahjemmet har vært under planlegging i mange år, og vi har undersøkt flere alternativer.

Utgangspunkt for byggeprosjektet er at vi trenger bedre arbeidsrom og fellesarealer for søstrene. Planen innbefatter både et verksted og undervisningsrom, et lydstudio, kontor og fellesrom for søstrene.

Det tok tid å få tillatelsene gjennom det kommunale byråkratiet, hvor også Byantikvaren skulle ha et ord med i laget. I mars 2020, rett etter nedstengningen, fikk vi de nødvendige tillatelser. Da ble planene umiddelbart lagt på is. Vi måtte stenge huset og permittere ansatte, og mye var usikkert.

Høsten 2021 besluttet vi å gjenoppta prosjektet. Vi planlegger altså å bygge en ekstra etasje på «gamlebygget», den eldste delen av Katarinahjemmet, fra 1936. Utbyggingen vil gi søstrene bedre fellesrom og arbeidsrom, og det vil også frigjøre plass til andre av husets aktiviteter.

Gjennom de siste tiårene har mye endret seg på Katarinahjemmet. Det gjelder både bygningsmessig og søstrenes arbeide ut over selve driften av studenthjem og gjestehus.

Av hensyn til husets drift har vi kontorer som brukes av både ansatte og søstre – økonomi, kopiering, arkiver – vi har andre som også må være åpne for studenter og volontører (unge frivillige som bor og arbeider hos oss). Og våre klosterceller er så små at søstrene trenger ekstra arbeidsrom for høyst ulike aktiviteter: kunstnerisk virksomhet, skriving, forskning, studier, praktiske arbeidsoppgaver.

Løsningene har vi funnet litt etter litt, men uten noen helhetlig plan. Resultatet er i dag at søstre og volontører, arbeidsrom, kontorer og søstrenes klosterceller, eksisterer om hverandre. Det er ingen god situasjon. Vi trenger å rydde i dette, og vi trenger også rom for å samle oss som fellesskap.

Historikk

Katarinahjemmet «for unge norske pigers utdannelse» ble etablert i 1928. Da kom fire søstre fra Frankrike, og ganske raskt kom de fire første beboerne. Et kvinnelig studenthjem var på plass. Ved siden av å være et trygt sted å bo, skulle det også være et møtested med Den katolske kirke i Norge.

Da søstrene kom til Gjørstadsgate i 1928, besto eiendommen av tre trehus. Pensjonærene økte raskt i antall og behovet for å bygge ut var til stede helt fra starten av.

Det nye Katarinahjemmet sto ferdig i 1936, et teglsteinsbygg i forlengelsen av den største gamle trevillaen. Søstrene hadde ønsket å bygge enda en etasje allerede da, men økonomien satte grenser. Men bygget sto der, og med det kapell, nytt funksjonelt kjøkken og adskillig bedre kapasitet for studenter og gjester.

Etter krigen var bolignøden stor, og et påbygg ble igjen diskutert og skissert. Et forslag fra 1962 var å bygge ut i høyden og i lengden. Disse planene ble imidlertid skrinlagt, og et nybygg sto først ferdig i 1976, da som et tilbygg til teglsteinshuset fra 1936. For å realisere det ble to av de gamle husene revet. Bare ett av dem, Rosahjemmet, sto igjen.

Tiden har gått. Siden 1976 er en etasje i nybygget tatt i bruk som gjestehus, det gamle trehuset Rosahjemmet er blitt restaurert og ombygget til møtelokale, kontor og to beboelsesrom. Og **søstrenes virksomhet** både utad og innad har utviklet seg kolossalt.

Søstrenes virksomhet

Da søstrene kom, var all virksomhet knyttet til driften av Katarinahjemmet – et hjem for unge kvinner og en møteplass med Den katolske kirke i Norge. Det skjedde på mange måter – fransk- og engelskundervisning, foredragskvelder i samarbeid med dominikanerpatrene, basarer, skuespill –

Gradvis ble søstrene også involvert utenfor huset. På midten av 1960-talet ble sr. Mary Reginald bedt om å være biskop Grans sekretær – et arbeide hun skjøttet med stor dyktighet så lenge biskop Gran var administrator og enda litt til. Hun var godt oppi 80-årene da hun sluttet. I løpet av denne tiden var enda en søster engasjert som biskoppelig sekretær, sr. Liv, som også fikk ansvaret for utgivelsen av tidebønnene på norsk. Arbeidet med å oversette liturgien etter Vatikan II ble i stor grad ledet av søstre på Katarinahjemmet og brødre i St. Dominikus kloster, i tillegg til andre fagfolk. Sr. Liv fikk ut den første tidebønnen på norsk med musikk av pater Norheim omkring 1980. Men arbeidet fortsatte, og både p. Per Bjørn Halvorsen og sr. Ragnhild Marie bidro til den fullstendige utgaven som er i bruk nå. Flere søstre har drevet med katekese i menigheter i og omkring Oslo, sr. Mette gikk inn i arbeidet på Kateketisk senter, og sr. Else-Britt ble redaktør av St. Olav tidsskrift. Senere har andre søstre arbeidet på andre områder i bispedømmets tjeneste, sr. Anne Bente i Informasjonstjenesten og sr. Ane Elisabet i Tribunalet. Sr. Ragnhild arbeider fortsatt med liturgi både i bispedømmets liturgikommisjon og i Dominikanerordenens internasjonale kommisjon. Økumenisk arbeide har helt siden 1960-tallet vært et prioritert område, sr. Else-Britt var også den første katolske leder for Norges Kristne Råd. Og sr. Sheeba er engasjert i St. Hallvard menighet som pastoralassistent ved siden av studier i teologi på Teologisk Fakultet (TF).

Men søstrenes virksomhet begrenser seg ikke til indrekirkelige arenaer. Sr. Else-Britt tok doktorgraden i teologi ved TF og sr. Katarina i partikkelfysikk ved Fysisk institutt, Universitetet i Oslo. Begge har/har hatt stillinger henholdsvis ved TF og Menighetsfakultetet, Fysisk institutt og OsloMet mens sr. Marthe gjør en innsats for de mindre privilegerte gjennom Kirkens bymisjon. Og vår billedkunstner, sr. Dana Benedicta, når mange mennesker med sine arbeider.

Søstrene har i tillegg et bredt sosialt engasjement. Vi driver for eksempel leksehjelp for nabobarn, de fleste med innvandrerbakgrunn, og vi driver også arbeidslivstrening for ungdom – Flere ungdommer har fått sin første arbeidslivserfaring hos oss.

I dag

Katarinahjemmet brukes. Alt av rom er tatt i bruk – Først og fremst til arbeidsplasser for søstre og medarbeidere, men også møterom for ulike grupper som har sitt tilholdssted hos oss. (Barselgruppe, familiegruppe, gruppe for unge kvinner, meditasjonsgruppe.)

Planen er å bygge på en etasje på gamlebygget. Der er det i dag et heishus og en takterrasse. Begge deler vil bli bevart, men i tillegg kommer det fellesrom for søstrene, et verksted/atelier, soverom, kontor, kjøkken & møterom, lydstudio.

Tanken er å samle søstrene i de to øverste etasjene i dette bygget, og ha volontører og felles kontorer i etasjen under. De rommene søstre nå bruker i andre deler av bygningsmassen vil frigjøres til andre aktiviteter, som grupper, undervisnings- og samtalerom, og kontorer.

Finansiering

Endelig svar på anbudsrunder er først ventet mot slutten av mai i år. Per i dag har vi derfor ikke annet enn et estimat hva gjelder kostnaden for oppføringen av påbygget. Estimater lyder på et beløp mellom 10 og 12 millioner kroner.

Av vår egenkapital har vi i utgangspunktet satt av 3,5 million kroner (hvor 600 000 utgjør arv etter privat person). Vi har også fått et foreløpig tilskudd på 2 millioner fra kongregasjonen i Frankrike, samt 500 000 kroner fra Bonifatiuswerk i Tyskland og 30 000 kroner fra Ansgarswerk i Tyskland. Vi har også fått gaver fra enkeltpersoner i Norge på rundt 300 000 kroner. Til sammen utgjør dette rundt regner 6,3 millioner norske kroner.

Vi vil fortsette å søke tilskudd der det er mulig. Vi vil også ta opp lån, om det er nødvendig for å få dette til. Samtidig går vi nå aktivt ut og ber om pengestøtte. Vi håper du kan bidra.

Gaver kan gis til konto 6029 05 03623, merket Byggefond

Oslo, 20. april 2022

Sr. Anne Bente
sign